

madurez que, para Friedrich Nietzsche, era la de «*volver a encontrar la seriedad*» con la que jugábamos cuando éramos niños.

Oriol Pérez Treviño

@Oriol67638017

LA SERIOSITAT DELS NENS

Dijous, 7 de gener de 2021

L'«absolutisme de la realitat», aquesta lúcida expressió extreta del magnífic assaig *La religió de l'ateu* (Ed.Fragmenta, 2019) de Joan Carles Mèlich, ens ha convertit a tots plegats en éssers d'allò més prosaics i mancats d'ànima. D'entusiasme. I no podem oblidar com el substantiu «entusiasme» (del grec *enthousiasmós*) ve a significar etimològicament alguna cosa semblant a «rapte diví» o «posessió divina» i, per tant, amb estats que són ressonants als conceptes que també podem associar a l'Epifania com els de «manifestació», «revelació» o, fins i tot, «inspiració». Tots aquests ens porten al convenciment que som alguna cosa més que uns cossos que encarnem uns homes o dones de fets, sinó que hi ha una part constitutiva de tots nosaltres, diferent a la ment, i que ens permet ser de veritat. Aquesta és l'ànima.

Quan l'ànima està viva, desperta i atenta és susceptible de ressonar i vibrar en forma d'estats com els abans esmentats, però si la nostra convicció és que no som més que aquests homes i dones de fets, d'esquena a la dimensió que ens transcendeix, ja ens podem anar preparant per viure una vida que no serà més que una rutinària filera de dies, a l'estil d'aquella divertida pel·lícula romàntica titulada *Groundhog day* (*El dia de la marmota*, 1993) i de la que només ens podrem distreure i abstraure en base a la submissió de l'esmentat «absolutisme de la realitat», les xarxes socials i a preparar, quan abans millor, el funeral. Per fer alguna cosa «divertida» de veritat.

Reconec que la pregunta pot ser considerada capciosa i cruel, però quan escric aquestes línies és el Dia de Reis, i bo és de preguntar-nos què n'hem fet, com adults que assegurem ser, d'aquells entusiasme,

fascinació i il·lusió que vam sentir, durant molts anys per l'arribada del dia d'avui i, amb ell, dels Reis d'Orient. Si som suficientment sincers, ens adonarem que no es tractava d'una il·lusió material pels regals que ens portaven aquests singulars i interessants personatges pseudohistòrics, sinó per viure dins una dimensió de la consciència «màgica» que, en absolut, hem de considerar com un engany que es fa als nostres infants sinó, precisament, contribueix al desenvolupament d'una important estructura de la nostra consciència que, a diferència del que també creiem, no és composta només d'una dimensió «lògica-mental-racional» sinó que en té d'altres com ara, segons el filòsof Jean Gebser, les estructures arcaica, màgica, mítica i una susceptible d'assolir, de fet una autèntica exigència en tota regla de la nostra època, com és la batejada per aquest savi suís com a «estructura integral».

La celebració dels Reis no és, com algun descerebrat per excés de científicisme, lògica i tècnica assegura, una «Fake New». Té a veure amb aquesta dimensió de la nostra consciència que ens constitueix a nosaltres mateixos i també com a espècie. És només des de la recuperació d'aquesta dimensió, que roman tan latent com endormiscada en el nostre interior, que podrem assolir l'autèntica maduresa que, per a Friedrich Nietzsche, era la de «*tornar a trobar la seriositat*» amb la que jugàvem quan érem nens.

AVISO LEGAL PRIVACIDAD COOKIES CONTRATACIÓN CONTACTO